

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. София, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 24.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **6417** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Т. В. Р., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.2, срещу Решение № ПИ-229/09.06.2022 г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на лицето срещу Разпореждане с изх. № С220022-137-0004384/31.03.2022 г. издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], в частта , в която е отказано погасяването по давност на публични задължения по изп.д. № 22150018797/2015г

В жалбата, в съдебно заседание и в писмени бележки жалбоподателят, чрез процесуалния си представител твърди незаконосъобразност на оспорваното решение, съответно на потвърденото с него разпореждане. Излагат се подробни съображения за изтекла погасителна давност на задълженията по изпълнителното производство. Иска се решението, съответно разпореждането да бъдат отменени. Не се претендират разноски. Прави се възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Директор на ТД на НАП – [населено място], чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание и в писмени бележки оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съгласно приложен списък по делото.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните,

приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу Т. В. Р. било образувано изп.д. № 22150018797/2015г. по описа на ТД на НАП – [населено място] за събиране на установени и изискуеми публични вземания по декларации обр.6 за 2011 г. и глоби по фишове, издадени от МВР.Изготвено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК с изх. № 018797/2015/000001/18.02.2015г. След образуване на изпълнителното дело от публичния изпълнител е издадено разпореждане за присъединяване изх. № С160022-105-0119093/08.10.2016г., с което към изп.д. са присъединени задължения, по подавани от жалбоподателя декларации обрз. 6 за ЗО, ДОО,УПФ за периода от 2009 до 2015г.

На 05.12.2016 г., във връзка с обезпечаване на публичните задължения по изп.д., срещу Т. В. Р. е издадено ПНОМ с изх. № С160022-022-0042784/05.12.2016г., с което бил наложен запор върху 3 бр. леки автомобили, подробно описани в постановлението, за сумата от 9762,77 лв., към тази дата. До КАТ СДВР били изпратени запорни съобщения като са получени отговори, съгласно които запора върху МПС е бил наложен.

С разпореждания за присъединяване от 04.04.2018 и 04.12.2019 г. към изп.д. са присъединени задължения по наказателни постановления, с които са наложени глоби на лицето от СДВР и от ГДНП – Зонално жандармерийско управление С..

На 21.10.2020г. по образуваното изп.д. от 2015 г. и във връзка с обезпечаването на публичните задължения срещу Т. Р. е издадено ПНОМ с изх. № С200022-022-0072823/21.10.2020 г., с което бил наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „Райфайзенбанк“ АД за сумата от 12715,12 лв. към тази дата.Изпратено било запорно съобщение до банката, като е получен отговор, че запорът е наложен, но по сметката няма секвестрируема наличност.

На 02.03.2021 г., предвид изтекъл 10-годишен давностен срок по чл.171, ал.2 от ДОПК за част от задълженията е прекратено производството по изп.д. с разпореждане изх. № С210022-035-0173586/02.03.2021г.С разпореждане за присъединяване от 20.08.2021 г. към изп.д. са присъединени задължения по НП,с което е наложена глоба на лицето от ГДНП – СДВР.

На 20.01.2022 г. е издадено ПНОМ с изх. № С220022-022-00012527/20.01.2022г. на основание чл.200 от ДОПК и чл.201, ал.3, вр. с чл.195, ал.1-3 от ДОПК, с което е наложена обезпечителна мярка – запор върху 2 бр. леки автомобили, подробно описани в постановлението за сумата от 13391.05 лв. към тази дата.

С писма с обратна разписка от 09.03.2022 г. и от 13.04.2022 г. на постоянният адрес на лицето са изпратени съобщението за доброволно изпълнение от 18.02.2015 г., ПНОМ от 05.12.2016г., ПНОМ 21.10.2020 г., Разпореждане за присъединяване от 20.08.2021 г. и ПНОМ от 20.01.2022 г. Писмата са върнати с отбелязване „непознат на адреса“.

На 28.03.2022 г. в ТД на НАП – [населено място] е постъпило заявление , с което се иска да бъдат погасени по давност публични задължения по изпълнителното дело.

Във връзка с така постъпилото заявление, публичният изпълнител, след анализ на посочените задължения, е издал Разпореждане с изх.№ С220022-137-0004384/31.03.2022 г., с което е прекратил поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания по изп.д.за задължения за 2010 г. и за глоби по фишове и НП, подробно описани в разпореждането.

Със същото разпореждане обаче е отказано прекратяването на принудителното изпълнение за събирането на останалите вземания, фигуриращи в изп.д., представляващи публични задължения по декларации обр.6 за ЗО, ДОО и ДЗПО, както и глоби по НП в общ размер на 11935.73 лв.Разпореждането било връчено на адв.М., в качеството му на упълномощено лице на 25.05.2022 г.

В тази част разпореждането било оспорено пред директора на ТД на НАП – [населено място], който с Решение № ПИ-229/09.06.2022г. е отхвърлил жалбата и е потвърдил разпореждането, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място].

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са представени допълнително писмени доказателства/ л.67 от делото/.По делото са изискани и приети допълнително писмени доказателства от трети неучастващи страни в производството – Публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място] / л.80- 155 от делото/ и от“Кей Би Си Банк България“ ЕАД / л.156-157 от делото/.

Други доказателства не са ангажирани от страните в производството.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, при така установената фактическа обстановка преви следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Решение № ПИ-229/09.06.2022г. на директора на ТП на НАП – [населено място] е връчено на упълномощено лице на 22.06.2022 г., видно от известието за доставяне на лист 25 от делото. Жалбата е депозирана пред АССГ на 27.06.2022 г., от надлежна страна, в законоустановения срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът я намира за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директорът на ТД на НАП – [населено място], в рамките на законовите му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и Разпореждане с изх.№ С220022-137-0004384/31.03.2022 г., съгласно представените по делото доказателства.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

По настоящото дело не е налице спор по фактите.Спорът е правен и касае прилагането на погасителната давност по отношение на публичните държавни вземания, за които е бил постановен отказ за прекратяването на принудителното изпълнение за събирането им с Разпореждане с изх.№ С220022-137-0004384/31.03.2022 г.

Съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК,публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.Ал.2 посочва, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

Разпоредбата на чл.172, ал.1, 2 и 3 от ДОПК посочва, че Давността спира:1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е

установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

В конкретния случай публичните задължения на жалбоподателя са установени въз основа на:

1./ НП № 985/ 02.05.2019 г. , влязло в законна сила на 08.06.2019 г. и НП № 19-4332-004576/18.03.2019г., влязло в сила на 19.06.2021г. ;

2./ Задължения по подавани декларации обр.б – ЗО, ДОО и УПФ с срок на доброволно плащане на 30.04.2012, 30.04.2013г., 30.04.2014г.,30.04.2015г. и 30.04.2016г.

Видно от приложените по делото документи преди изтичането на 5 годишния давностен срок за задълженията по декларациите обр.б давността е била спряна по смисъла на чл.171, ал.1, т.5 от ДОПК, с издаването на ПНОМ № С160022-022-0042784/05.12.2016г., ПНОМ № С200022-022-0072823/21.10.2020г. и ПНОМ № С220022-022-0012527/20.01.2022г.От съдържанието на същите се установява, че на лицето са били наложени заповед за спиране на два броя МПС, както и заповед върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки в размер на 12 715.12 лв. по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „Райфайзенбанк“ АД.По делото не са налични данни ПНОМ да са оспорени и отменени по надлежния ред.

Съгласно чл.202, ал.1 от ДОПК заповедта на налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в посочената търговска банка се счита за наложен от часа в деня на връчване на заповедното съобщение на банката. Видно от приложените доказателства по преписката заповедното съобщение е изпратено на търговската банка, посочена в ПНОМ, като е връчено на банката на 21.10.2020 г. като на тази дата заповедта е била наложена върху сметката на жалбоподателя.Ирелевантно в конкретния случай е обстоятелството дали по сметката е имало наличност и авоари за обезпечаване на вземанията, както и дали ПНОМ е било връчено на задълженото лице.

Съгласно чл.201, ал.3 от ДОПК в случаите, когато заповедта се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения заповед се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи. Не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на заповедта.Видно от представените доказателства по делото заповедите върху МПС по ПНОМ от 2016 г. и 2022 г. са били наложени , съгласно представените писма от КАТ – СДВР.

В тази връзка правилно решаващият орган е приел, че по отношение всички посочени по – горе публични задължения 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му, на основание разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. В цитираната разпоредба законодателят, освен че не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, не ги е разграничил и във връзка с момента на

налагане – дали са наложени преди образуването на изпълнително дело или след това. Поради което запорът на длъжника, като вид обезпечителна мярка, също осъществява хипотезата на разглежданата правна норма. Правилни са и изводите на решаващия орган, че за съответните публични задължения не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок., с оглед на § 29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на НС от 13.03.2020 г.

По отношение на публичните задължения, които произтичат от наложени административни санкции – глоби, правилно и законосъобразно решаващият орган е приел, че за същите погасителната давност не е изтекла с оглед разпоредбите на чл. 79 и 82 от ЗАНН. В тази насока в оспорвания акт са изложени подробни съображения, които съдът не следва да преповтаря.

С оглед на горното съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно, постановено при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон и следва да бъде оставено в сила, а жалбата следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

Следва да се отбележи, че въпреки правния резултат по настоящото дело, за жалбоподателя е налице правната възможност отново да подаде заявление до съответния публичен изпълнител по реда на чл.173 от ДОПК.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 500.00 лв., определено по реда на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ в актуалната и редакция/ , във вр. с чл.161, ал.1 и представени списък на разноски по чл.80 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 268 от ДОПК , Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. В. Р., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.2, срещу Решение № ПИ-229/09.06.2022 г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на лицето срещу Разпореждане с изх. № С220022-137-0004384/31.03.2022 г. издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], в частта, в която е отказано погасяването по давност на публични задължения по изп.д. № 22150018797/2015г.

ОСЪЖДА Т. В. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ул.“318-та“ № 026, да заплати на НАП – [населено място] сумата в размер на 500.00 лв./ петстотин лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ:

